

Sygn. akt II AKz 813/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mariusz Żak (spr.)

Sędziowie: SA Wiesław Kosowski

SA Wojciech Kopczyński

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **K. W. (W.)**

podejrzanemu o przestępstwo z art. 156 § 3 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 12 grudnia 2014 r.,
sygn. II K 169/14

w przedmiocie określenia czasu trwania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2014 r., II K 169/14, Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego wobec oskarżonego K. W. na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 11 października 2014 r., sygn. akt II Kp 518/14 i określił dalszy czas jego trwania do dnia 9 lipca 2015 r.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając Sądowi I instancji:

1. naruszenie przepisu art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. mające wpływ na treść postanowienia poprzez przyjęcie, że potrzebę stosowania tymczasowego aresztowania uzasadnia obawa ukrywania się oskarżonego, bowiem formalnie opuścił on miejsce swojego zameldowania, podczas, gdy:

- oskarżony wskazał miejsce swojego zameldowania, jak również w toku posiedzenia o stosowanie tymczasowego aresztowania wskazywał, aby o tymczasowym aresztowaniu zawiadomić jego matkę, a zatem istnieje przypuszczenie, że jego konflikt z rodziną nie był silny i mógłby wrócić do miejsca swojego zameldowania,
- oskarżony do tej pory nie ukrywał się, w tym w szczególności po wezwaniu policji w momencie ujawnienia, że T. J. nie daje oznak życia,

2. naruszenie przepisu art. 258 § 2 k.p.k. mające wpływ na treść postanowienia poprzez przyjęcie, że podstawą tymczasowego aresztowania jest w szczególności groźba oskarżonemu surowa kara, podczas, gdy określenie surowości kary nie można odnosić jedynie do zagrożenia ustawowego, a do kary która mogłaby być orzeczona wobec oskarżonego w realiach danej sprawy, a w przedmiotowej sprawie istnieje szereg okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, który:

- przyznał się do zarzucanego mu czynu,
- złożył wyjaśnienia, zgodne z ustaleniami prowadzonego śledztwa,
- nie był karany ze przestępstwo przeciwko zdrowiu i życiu,
- po ujawnieniu faktu zgonu T. J. nie ukrywał się przed policją i współpracował z organami prowadzącymi postępowanie,

a zatem (nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania) oskarżonemu może zostać wymierzona kara w dolnych granicach zagrożenia ustawowego.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zastosowanie wobec oskarżonego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że w dalszym ciągu koniecznym jest stosowanie wobec oskarżonego K. W. najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jak również spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona. Spełniona bowiem została zarówno ogólna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania (art. 249 § 1 k.p.k.), jak również przesłanki szczególne w postaci zagrożenia surową karą (art. 258 § 2 k.p.k.) oraz uzasadnionej obawy ucieczki i ukrywania się oskarżonego (art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.).

Odnosząc się do pierwszej z ww. przesłanek wyjaśnienia wymaga, że wprawdzie ostateczna ocena materiału dowodowego oraz szczegółowe wykazanie związku pomiędzy poszczególnymi dowodami, a ustalonymi na ich podstawie faktami będzie miała miejsce na etapie wyrokowania, jednakże na obecnym etapie Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy stanowi podstawę do stwierdzenia dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 156 § 3 k.k. Na aktualnym etapie postępowania, materiał ten sprowadza się do wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do jego popełnienia, zeznań świadków, protokołów oględzin miejsca zdarzenia oraz zwłok.

Jedynie na marginesie Sąd Apelacyjny wskazuje, że występki określony w art. 156 § 3 k.k. stanowi samoistny typ przestępstwa, a zatem dla określenia kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu nie ma potrzeby równoczesnego odwoływania się do przepisu art. 156 § 1 k.k., jak uczynił to Sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu.

Odnosząc się z kolei do spełnienia przesłanek szczególnych i równocześnie zarzutu naruszenia art. 258 § 2 k.p.k. należy wskazać, iż Sąd Okręgowy słusznie stwierdził, że czyn zarzucony oskarżonemu zagrożony jest karą pozbawienia wolności przekraczającą 8 lat. Wbrew zaś twierdzeniom skarżącego, zagrożenie surową karą jest w świetle art. 258 § 2 k.p.k. wystarczającą i samodzielnie podstawą do stosowania tymczasowego aresztowania i z mocy prawa rodzi domniemanie, że oskarżony może podejmować działania zakłócające prawidłowy tok postępowania (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt I KZP 18/11).

W konsekwencji oznacza to, że stwierdziwszy zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania.

Oczywiście, zgodzić należy się ze skarżącym, że zagrożenie surową karą jedynie wówczas może uzasadniać stosowanie tymczasowego aresztowania jeżeli ma charakter realny. W przedmiotowej sprawie zagrożenie to ma taki charakter nawet jeśli uwzględnić akcentowane przez skarżącego fakty, a więc uprzednią niekaralność oskarżonego za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu oraz przyznanie się do winy. Należy bowiem wziąć pod uwagę okoliczności obciążające w jakich z dużym prawdopodobieństwem doszło do popełnienia zarzucanego mu czynu, w tym w szczególności brutalny sposób działania sprawcy.

Niezasadnym okazał się również zarzut naruszenia art. 258 § 1 pkt. 1 k.p.k. Prawdą jest, że po ujawnieniu, że pokrzywdzony nie żyje oskarżony oczekiwał na przyjazd Policji. Fakt ten świadczy jednak tylko o tym, że oskarżony nie podjął ucieczki czy też prób ukrywania się. Powołany wyżej przepis nie uzależnia jednak stosowania tymczasowego aresztowania od uprzedniego faktu ucieczki czy ukrywania się oskarżonego, ale jedynie od samej obawy podjęcie przez niego tego typu form oddziaływania na postępowanie.

Zasadnie przy tym uznał Sąd I instancji, że obawy tej należy upatrywać w braku stałego miejsca zamieszkania oskarżonego, który z uwagi na konflikt z rodziną wyprowadził się z dotychczas zajmowanego zamieszkania.

W świetle powyższego brak jest zatem podstaw do twierdzenia, że w sprawie doszło do naruszenia wymogu z art. 257 § 1 k.p.k., a stosowany środek zapobiegawczy jest nadmierny i przestał spełniać swe funkcje zabezpieczające proces, przeradzając się w antycypację przyszłej kary.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również okoliczności z art. 259 k.p.k., które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od stosowania tymczasowego aresztowania.

Zażalenie nie zawiera zatem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylene zaskarżonego postanowienia, a w konsekwencji Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z./

- odpis postanowienia doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,
- zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 14 stycznia 2015 r.